
Rita PACILIO

Rita Pacilio este poetă, scriitoare și interpretă de jazz. În 2013, volumul *Gli imperfetti sono gente bizzarra (Imperfecții sunt oameni bizari)*, Ed. La Vita Felice, 2013, din care au fost selectate poeziile traduse în limba română, a fost premiat la ediția a XXVII-a a Premiului Laurentum. Cel mai recent volum de versuri semnat de Rita Pacilio, de asemenea multipremiat în peninsulă, se numește *Quel grido raggrumato* și încheie, potrivit autoarei, o trilogie poetică - începută în 2012 cu volumul de proză poetică *Non camminare scalzo* - centrată pe denunțarea suferințelor celor marginalizați și agresati.

1.

Se încrețește lacul Nemi
Într-o tăcere dureroasă
dacă l-ar vedea că mușcă norii
răsuflarea ar ajunge la culme

Urcă vizitatori
pe un drum abandonat înfloresc
printre plante
fete de culoare goale pe jumătate

cîștigă ilicit spaime
și pulpe înghețate. Și privesc fix
lumina neliniștită a serii
de parcă ar atinge-o.

Cer iertare lumii/ așa cum îți cer ție/ pentru pelerinajul meu obosit/ pentru
țipătul mut/ pentru competiția care mă obosește/ Destinul este un cerc fără
sfârșit.

2.

Primul act amuțește sufletul
margine fără somn secerată de neant
lasă refrenuri printre firele de măslin
o dată pe oră scîrțîie morișca.

Urcă cu grijă albastrul esențial
te așteaptă în fața porții
se împrăștie ca un lac gol
din care ies ochi de ploi frînte.

Nu poți rămîne la cină
la șapte somnul îi alege

devin un sforăit lucios
cîteva zburătoare se învîrt în cerc.

Pe podea cad mirosuri bizare
în coșul de gunoi nu e hîrtie ci limbi
reguli dispărute, măști și cordoane
oxigenul de noapte nu e aer.

Ele sunt acel amestec de lucruri
care a deprimat viața celor drepti
vulturul decolorat pe gît
asperități neprevăzute.

Ele sunt acolo, în locul cel mai îndepărtat al singurătății.

3.
Scuipă-ți dramele
cu accese de tuse
în joacă, din dragoste
reziduuri subțiri în mîinile la vedere

e ascunsă nemulțumirea pe umeri.

Imperfecții sunt oameni bizari
lăsați în arenă, nu știu cum să spun,
ca o tăcere, un rînjet,
Am crezut că Dumnezeu iubește ezitarea
și treptele prăpăstiilor.

Eu sunt aici unde nu există întoarcere.

4.
I-am văzut înaintînd cu capul plecat
cum ieșeau în față în zboruri joase de păsări
în mîna sîngele brun, unghiile
și
între genunchi apa clandestină.
I-am văzut fără Dumnezeu, fără cuvinte
cu lacrimi uscate de furie sinistră
sughîtau aminul de sîni dezgoliți
fiului mort.
I-am văzut absorbiți, rătăciți, singuri.
Duceau în ochi rugurile lumii
cu decență și cu pumnalul în inimă.

5.
Dacă bărbatul meu are mâini albastre
merge pe fundaluri
promite grenadelor pacea
încrețește alga în jurul năvoadelor.

Erau vipere pe pulpele mari
mâini nesătule înspre ea voiau
doar un singur delir
lupte armate și focuri slabe.

Ieșea din ascensor și la tine
își zburlea goală ridurile
șapte seri oprite pe pubisul negru
rezolvarea unui rebus subînțeles.

Era spre sfârșitul drumului
ca înconjurată de curve
anunțul anului care se încheia
în privirea ta piatră runică.

În timp ce dormea citeam
se ruga cu tine Emily Dickinson
orele sunt glezne înflorite
mantaua un văl metalic.

Și se întâmplă să descopăr destinația.

Prezentări și traduceri din limba italiană de **Eliza MACADAM**

